
PRZYRODNOŚĆ (2) *sb f*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w przyrodny oraz -ość).

sg N przyrodność (1). ◇ G przyrodności (1). ◇ [I przyrodnością.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) i XVIII w.

1. Cecha właściwa, charakterystyczna [czyja] (1) : Nieprzyjaciel nąsz dułzny/ ten pilnie myśli/
wielka moc, chytróść, ieft iego przyrodność *ArtKanc K6v.*

α. [*Stanowiąca o odrębności jednostki, określana według ówczesnych przekonań wpływem układu znaków zodiakalnych przy narodzinach człowieka: Bo sie człek rozných známion od mátki wynoši. Więc sie inřą obleie zmył constelacją/ Y prozno sie tu brzydzić przyrodnością czyią. Mars iednego ogárnął/ to ten krwią sie chłodzi/ Rák drugiego [...]. Y tak człeká Plánety w znakach íwych opádną/ Przeto íwoiey náture kunřzty oni zgadną. BielawMyśl A2 (Linde).]*

2. Pokrewieństwo lub powinowactwo; agnatio, cognatio Cn (1) :

Szereg: »przyjacielstwo i przyrodność« (1): Imiona przyjacielstwa y przyrodności. Mymer¹ nlb 2.

Synonimy: 1. natura, rodzaj, własność; 2. bliskość, krew, krewność, powinność, powinowactwo, rodzina.

Cf [PRZYRODA], PRZYRODZENIE